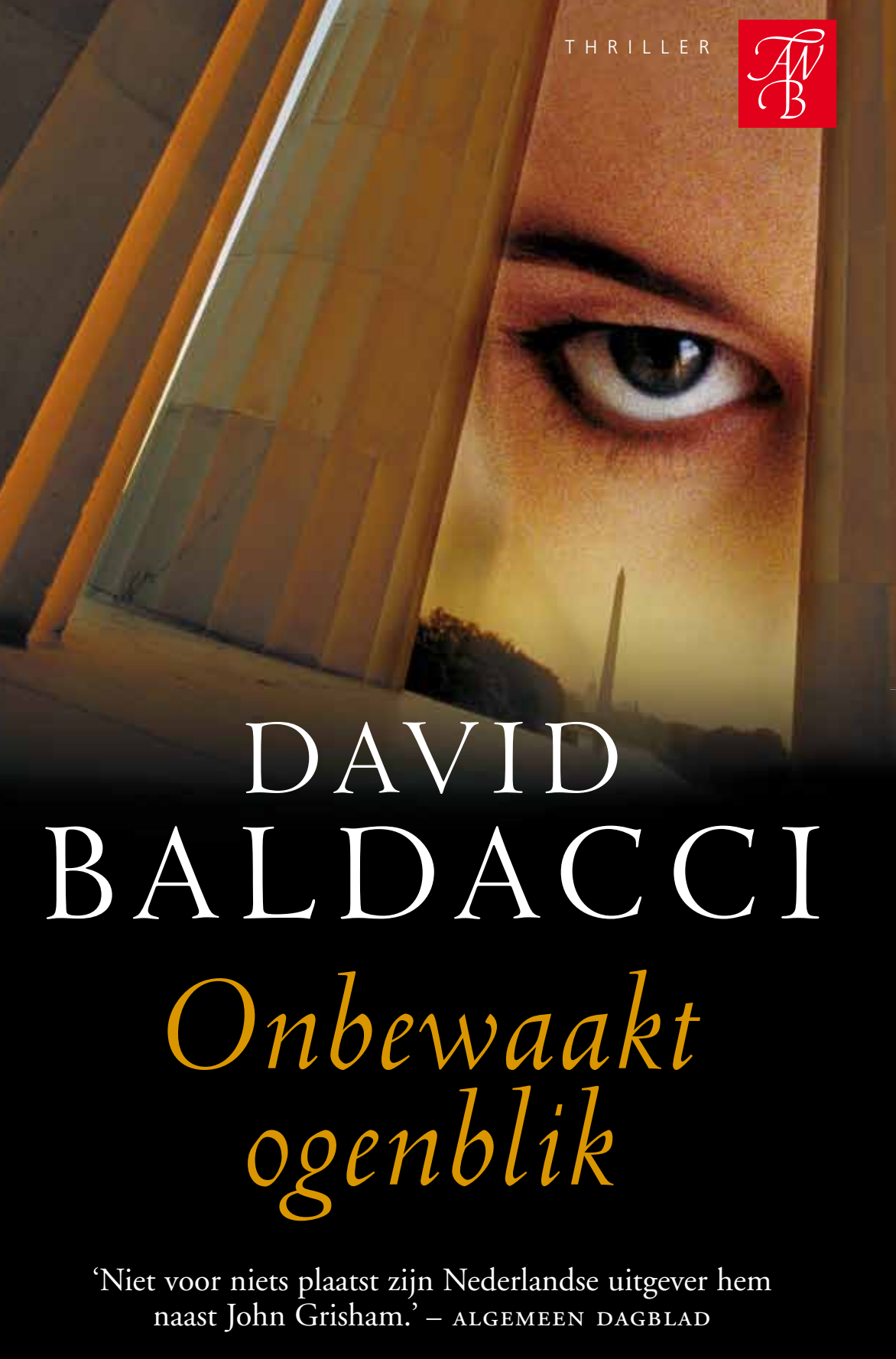

THRILLER

DAVID
BALDACCI

*Onbewaakt
ogenblik*

‘Niet voor niets plaatst zijn Nederlandse uitgever hem
naast John Grisham.’ – ALGEMEEN DAGBLAD

Over het boek

Michelle Maxwell kan haar veelbelovende carrière bij de Secret Service wel vergeten. Ze beging de blunder van haar leven toen ze een presidentskandidaat onbewaakt in een afgesloten kamer achterliet om de weduwe van zijn overleden mentor te troosten. Tien minuten later blijkt hij spoorloos te zijn verdwenen.

Voormalig geheim agent Sean King weet wat het is om door de Secret Service te worden uitgespuugd. Hij werd acht jaar eerder ontslagen toen de presidentskandidaat die hij moest bewaken voor zijn ogen werd doodgeschoten. Het gebeurde toen hij een fractie van een seconde werd afgeleid...

Michelle Maxwell heeft redenen om te vermoeden dat er verband is tussen deze twee zaken. Wanneer zij en King de handen ineenslaan om de gebeurtenissen te onderzoeken, raken ze verstrikt in een web van geheimen en geweld. Ze beseffen dat ze pionnen zijn in een complot dat al jaren tevoren is gesmeed. Maar dan is het al te laat...

De pers over de auteur/het boek

‘Vol sterke, snel opeenvolgende actiescènes.’ – *Publishers Weekly*

‘Baldacci weet hoe hij zijn lezers de bladzijden moet laten omslaan.’
– *Algemeen Dagblad*

‘Niet voor niets plaatst zijn Nederlandse uitgever hem naast John Grisham.’ – *Algemeen Dagblad*

Over de auteur

David Baldacci werd geboren in Virginia in de Verenigde Staten. Tijdens zijn studies politieke wetenschappen en rechten begon hij met schrijven. Hij was al negen jaar werkzaam als bedrijfsjurist en advocaat in Washington D.C., toen hij in 1996 debuteerde met *Het recht van de macht*.

Baldacci's werk is in 35 talen vertaald en wereldwijd zijn er meer dan veertig miljoen exemplaren van zijn boeken verkocht. Met zijn *Wish You Well Foundation* strijdt Baldacci al sinds jaar en dag tegen analfabetisme.

Van dezelfde auteur

Het recht van de macht

Op eigen gezag

Duister lot

Vuil spel

Onder druk

In het hart

Nachtreizigers

De laatste man

De samenzwering

Het uur van de zonde

De verzamelaars

Geniaal geheim

De verraders

Niets dan de waarheid

De rechtvaardigen

Familieverraad

In het geheim

Verlos ons van het kwaad

Rechteloos

Colofon

Oorspronkelijke titel

Split Second

© 2003 by Columbus Rose, Ltd.

Published by arrangement with Lennart Sane Agency AB.

Vertaling

Rogier van Kappel

Auteursfoto

© Yvonne Taylor

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer

© 2006 A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

ISBN 978 90 229 9213 5

ISBN e-book 978 90 449 6131 7

NUR 332

De spanningsnieuwsbrief

Wilt u op de hoogte blijven van alle nieuwe spannende boeken van A.W. Bruna Uitgevers, dé thrilleruitgever van Nederland? Geeft u zich dan op voor onze spanningsnieuwsbrief via onze website www.awbruna.nl

David Baldacci

Onbewaakt ogenblik

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

Voor mijn vader, de grootste inspiratie die een zoon maar kan hebben

•Proloog•

September, 1996

Het duurde maar een fractie van een seconde. Maar het was de langste fractie van een seconde die hij ooit had meegemaakt.

Ze waren op campagne. Handjes geven in hotels van dertien in een dozijn, in een oord waar zelfs de sloomste gehuchten nog het kloppende hart van de bewoonde wereld leken. Terwijl er zo nu en dan een routineus bericht uit de oorplug van zijn portofoon klonk, had hij achter degene gestaan die hij moest beschermen en de mensenmenigte afgespeurd. Het was warm en benauwd in de zaal vol opgewonden mensen die met vlaggen stonden te zwaaien of spandoeken met het opschrift STEM CLYDE RITTER vasthielden. Er werden behoorlijk veel zuigelingen opgetild en naar de glimlachende kandidaat toe geduwd. Dat vond hij vervelend, want achter zo'n baby'tje kon iemand een revolver verborgen houden totdat het te laat was. Maar de kindertjes bleven maar komen en Clyde kuste ze allemaal, en terwijl hij naar dat potentieel gevaarlijke spektakel stond te kijken, had hij het gevoel dat hij verschillende maagzweren tegelijk aan het krijgen was.

De mensenmenigte kwam dichterbij, tot aan een tussen een aantal paaltjes bungelend fluwelen koord dat als een streep in het zand fungeerde, een streep waar niemand overheen mocht. In reactie daarop ging hij wat dichterbij Ritter staan. De palm van zijn uitgestrekte hand rustte licht op het bezwete overhemd van de kandidaat, zodat hij hem tegen de grond kon trekken zodra er iets gebeurde. Hij kon het niet maken om recht vóór de man te gaan staan, want de kandidaat behoorde toe aan 'het volk'. Ritters catechismus was in stenen tafelen gegrift: handen geven, wuiven, glimlachen, zien dat je op tijd met een kernachtige, citeerbare uitspraak komt om het nieuws van zes uur nog te halen en dan je lippen tuiten en een dikke baby een kus geven. En al die tijd liet de Secret Service-man zwijgend zijn blik over de menigte gaan, met zijn hand op Ritters doorweekte overhemd, speurend naar bedreigingen die hij hopelijk overal zocht waar die zich zouden kunnen voordoen.

Achterin riep iemand iets. Ritter zei iets grappigs terug en de toeschouwers begonnen goedmoedig te lachen, althans het grootste deel van hen. Er waren mensen die haat koesterden jegens Ritter en alles waar hij voor stond. Gezichten logen niet, niet voor mensen die geleerd hadden ze te doorgronden, en hij was even bedreven in het lezen van gezichten als in het lossen van schoten. Hij had zijn hele leven niet anders gedaan: de harten en zielen van mannen en vrouwen lezen via hun ogen en hun kenmerkende lichamelijke tics.

Twee mannen rechts in het vertrek waren degenen op wie hij de meeste aandacht richtte. Ze zagen eruit als onruststokers, al hadden ze allebei een overhemd met korte mouwen aan en een strakke broek, waarin geen plaats was voor een wapen, wat hen meteen al wat minder gevaarlijk maakte. Aanslagplegers droegen meestal ruimvallende kleding en hielden daar een handwapen in verborgen. Toch mompelde hij een paar woorden in zijn microfoontje om anderen op de hoogte te brengen van dit mogelijke risico. Daarna keek hij even naar de klok aan de achterwand. Het was twee over halfelf. Nog vijf minuten en dan gingen ze naar de volgende stad, waar de handdrukken, de kernachtige uitspraken, het baby's kussen en gezichten lezen weer opnieuw zouden beginnen.

Hij had zijn hoofd in de richting van het nieuwe geluid gekeerd en toen in de richting van het nieuwe tafereel. Een hartslag... twee hartslagen... drie hartslagen bleef hij daar met zijn aandacht op gericht, en dat was veel te lang. Maar wie zou het hem kwalijk nemen dat hij zijn aandacht niet van zoiets wist los te rukken? Iedereen, zo bleek naderhand. Ook hijzelf.

Hij hoorde de knal. Het klonk alsof iemand een boek liet vallen. Hij voelde het vocht op zijn hand waar die op Ritters rug had gerust. En nu was dat vocht niet alleen zweet. Hij voelde een felle pijscheut op de plek waar de kogel het lichaam van de kandidaat had verlaten en voordat hij in de wand achter hem smakte nog even een stuk van zijn middelvinger had weggeslagen. Terwijl Ritter viel, sloeg Kings bewustzijn op hol, ongeveer zoals een komeet die met enorme vaart door de ruimte schoot en toch een miljard jaar nodig had om zijn bestemming te bereiken.

Uit de menigte steeg een gegil op dat over leek te gaan in een lang, zieleloos kreunen. Gezichten rekten zich uit tot beelden die je alleen maar in lachspiegels op de kermis zag. Toen raakte het waas hem met de kracht van een exploderende granaat. Voeten bewogen en lijven draaiden zich, en het geschreeuw kwam van alle kanten op hem af. Mensen duwden, trokken en doken om maar uit de baan van de kogels te komen. Hij herinnerde zich nog dat hij dacht dat niets chaotischer was dan het moment waarop een snelle gewelddadige dood zich aandient bij een nietsvermoedende menigte.

En de inmiddels voormalige presidentskandidaat Clyde Ritter, die zojuist een kogel door zijn hart had gekregen, lag aan zijn voeten op de hardhouten vloer. Zijn blik maakte zich los van de zo recent overledene en bleef rusten op de schutter, een lange, knappe man met een tweedjasje aan en een zonnebril op. De Smith & Wesson .44 van de moordenaar was op de plek gericht waar Ritter net nog had gestaan, alsof hij wachtte tot zijn doelwit weer zou opkrabbelen, zodat hij nog eens neergeschoten kon worden. De in paniek geraakte mensen maakten het de bewakers vrijwel onmogelijk om hen te bereiken, zodat hij de enige was die wat kon doen.

King richtte het pistool op de borst van de moordenaar. Hij gaf geen waarschuwing, riep de man niet toe welke rechten hij allemaal had krachtens de Amerikaanse jurisprudentie. Hij beseftte nu wat hem te doen stond. Hij vuurde één keer, en toen nog een keer, al was het eerste schot al voldoende geweest. De man viel neer waar hij gestaan had. Hij zei geen woord, alsof hij had verwacht te sterven voor wat hij had gedaan en dat stoïcijns accepteerde, zoals het een goede martelaar betaamt. En alle martelaren lieten mensen als King achter, degenen die de schuld kregen omdat ze het allemaal hadden laten gebeuren. Die dag waren er drie mensen om het leven gekomen, en een van hen was hij.

Sean Ignatius King, geboren op 1 augustus 1960, gestorven op 21 september 1996, in een plaatsje waarvan hij tot op zijn laatste levensdag nooit had gehoord. En hij had het veel zwaarder dan de andere gevallen. Die werden keurig in hun doodkist gelegd en er werd voor eeuwig om hen gerouwd door degenen die van hen hadden gehouden, of die in elk geval hadden gehouden van datgene waar ze voor stonden. Maar Secret Service-agent King had dat geluk niet. Na zijn dood werd hem de onwaarschijnlijke taak opgelegd om gewoon door te gaan met leven.

•1•

Acht jaar later

Nadat de stoet auto's het met bomen omzoomde parkeerterrein op was gedraaid, stapte er een groot aantal mensen uit, die er allemaal warm, moe en oprecht ongelukkig uitzagen. Dit kleine legertje marcheerde naar een lelijk, wit bakstenen gebouwtje toe. In de loop der jaren was het vele verschillende dingen geweest en tegenwoordig huisvestte het een behoorlijk vervallen uitvaartcentrum, dat alleen maar goede zaken deed omdat er binnen 50 kilometer in de omtrek niets anders was en de overledenen toch ergens heen gebracht moesten worden. In toepasselijk somber zwart geklede heren stonden naast lijkwagens van dezelfde kleur. Een paar rouwenden liepen, de een na de ander, zachtjes snikkend in hun zakdoekje naar buiten. Een oude man in een wat haveloos pak dat te groot voor hem was en met een al even haveloze, vettige stetson op, zat op een bankje naast de ingang met een mes stukken hout van een stok te snijden. Het was een typische plattelandsomgeving. Stockcarraces en countrymuziek, altijd en altijd maar weer.

De oude man keek nieuwsgierig op toen de stoet langs kwam lopen, met een lange, gedistingeerd uitziende heer nadrukkelijk in het midden. De oude man schudde het hoofd en grinnikte om dit spektakel, zodat de weinige tanden die hij nog over had, zichtbaar werden; ze zagen bruin van de pruimtabak. Daarna nam hij een opkikkertje uit een heupfles die hij uit zijn zak had getrokken en ging verder met zijn kunstige houtsnijwerk.

De vrouw, die begin dertig was en een zwart broekpak aanhad, liep één stap achter de rijzige heer. Het zware pistool in de holster had vroeger altijd ongemakkelijk over haar heup geschuurd, zodat daar een korst op kwam. Ze had op die plek een extra laag stof in haar bloesjes genaaid en geleerd de resterende irritatie maar te verdragen. Ze had sommigen van haar manschappen gekscherend horen zeggen dat alle vrouwelijke agenten eigenlijk dubbele schouderholsters zouden moeten dragen omdat ze daar prachtige grote borsten van kregen en het een stuk voordeliger was dan

implantaten. Ja, in haar wereldje hadden ze niet te lijden onder een testosterontekort.

Secret Service-agente Michelle Maxwell was extreem snel promotie aan het maken. Ze maakte nog geen deel uit van het Witte Huis-detachement, dat de president van de Verenigde Staten beschermde, maar ver daarvan verwijderd was ze ook niet meer. Na krap negen jaar bij de dienst had ze al de leiding over een detachement lijfwachten. De meeste agenten waren een jaar of tien bezig met recherchewerk in het veld voordat ze zelfs maar in wisseldienst bij een detachement lijfwachten werden ingedeeld, maar Michelle Maxwell was er wel aan gewend om eerder dan anderen iets te bereiken.

Dit was de grote try-out vóór haar inmiddels al bijna zekere overplaatsing naar het Witte Huis, en ze was ongerust. Dit bezoek stond niet op het schema en ze had een hekel aan bezoekjes die niet op het schema stonden, want dat hield in dat ze het zonder voorbereidingsteam moesten stellen en ook over niet meer dan een uiterst beperkte ondersteuning konden beschikken. Daar stond echter tegenover dat deze wijziging in de plannen pas op het allerlaatste ogenblik was doorgevoerd, zodat niemand kon weten dat ze hier zouden zijn.

Ze hadden de ingang bereikt. Michelle legde haar hand stevig op de arm van de rijzige man en zei dat hij moest wachten terwijl ze poolshoogte namen.

Het was hier stil en in elk van de rouwkamers, die stille haarden van ellende en verdriet, rook het naar dood en wanhoop. Ze posteerde agenten op verschillende belangrijke punten langs de route die de man straks zou nemen; ‘voeten geven’ noemden ze dat bij de Secret Service. Als je dat goed aanpakte, kon je al wonderen doen met een enkele professional die met een vuurwapen en een communicatiemiddel in een deuropening stond.

Ze zei iets in haar walkietalkie en de lange man, John Bruno, werd binnengebracht. Terwijl ze met hem door de gang liep, trokken ze verwonderde blikken uit de andere ruimten. Een politicus met zijn hele entourage op campagne was net een kudde olifanten. Die konden niet ongemerkt even ergens naartoe gaan. Ze liepen stampend over de aarde tot die kermde onder het gewicht van al die lijfwachten, de chef-staf, woordvoerders, speechwriters, publiciteitsmensen, loopjongens en anderen. Het was een spektakel dat je óf aan het lachen bracht óf je erg ongerust maakte over de toekomst van het land.

John Bruno had zich kandidaat gesteld voor het presidentschap van de Verenigde Staten en hij had absoluut geen enkele kans om te winnen. Bruno, die er een heel stuk jonger uitzag dan zijn 56 jaar, was een onafhankelijke kandidaat en dankzij de steun van een klein maar luidruchtig deel

van de kiezers dat schoon genoeg had van zo'n beetje de hele gevestigde orde, was hij erin geslaagd in alle staten van de VS boven de kiesdrempel te komen. Daarom kwam hij nu in aanmerking voor bescherming door de Secret Service, al was het dan niet op het niveau van de bonafide kandidaten. Het was Michelle Maxwells taak om hem in leven te houden tot na de verkiezingen. En ze telde de dagen af.

Bruno had een reputatie opgebouwd als een keiharde openbare aanklager en daarbij een groot aantal vijanden gemaakt, van wie sommige achter de tralies zaten en andere niet. Zijn politieke standpunten waren vrij eenvoudig. Hij zei tegen iedereen dat hij alleen maar vond dat de overheid de mensen met rust moest laten en dat de vrije ondernemingsgewijze productie de dienst moest uitmaken. Wat de armen en de zwakken betrof, degenen die het niet zouden redden op een volledig vrije arbeidsmarkt, nou, zei hij dan kranig, bij alle andere diersoorten stierven de zwakken uit en bleven de sterken in leven, en waarom zou dat voor ons eigenlijk anders moeten zijn? Grotendeels vanwege dat standpunt had hij echter nog steeds geen schijn van kans om te winnen. Hoewel de Amerikanen dol waren op stoere kerels, waren ze er nog niet aan toe om op leiders te stemmen die geen medelijden hadden met de verdrukten en ellendigen, want die zouden elk ogenblik de meerderheid van de bevolking kunnen gaan vormen.

De problemen begonnen toen Bruno de kamer binnenliep, met in zijn kielzog de chef-staf en twee assistenten, plus Michelle en twee van haar manschappen. De weduwe die voor de kist van haar echtgenoot zat, keek onverwacht op. Hoewel ze een sluier droeg, zodat Michelle haar gelaatsuitdrukking niet kon zien, ging ze ervan uit dat het er een was van verbazing over al die indringers op deze geheiligde grond. De oude vrouw stond op en deinsde zichtbaar trillend terug in een hoekje.

Snel draaide de kandidaat zich om naar Michelle. 'Hij was een dierbare vriend van me en ik ben niet van plan om hier met een heel leger naar binnen te banjeren,' snauwde hij. 'Eruit!'

'Ik blijf hier,' zei ze snel. 'Alleen ik.'

Hij schudde van nee. Ze waren al vaker op deze manier recht tegenover elkaar komen te staan. Hij wist dat zijn kandidatuur geen schijn van kans had, maar dat zette hem er alleen maar toe aan om nog meer zijn best te doen. Het tempo was moordend geweest, de logistiek van het beschermingswerk een nachtmerrie.

'Nee, dit is privé!' gromde hij. Bruno keek naar de huiverende vrouw in de hoek van de kamer. 'Mijn god, je maakt haar doodsbang. Dit is weerzinwekkend.'

Michelle probeerde het nog één keer, maar hij weigerde opnieuw, en nadat hij hen een voor een met zachte drang de deur uit had gewerkt, begon hij

boos tegen haar uit te varen. Wat kon hem nou in vredesnaam gebeuren in een uitvaartcentrum? Zou de tachtig jaar oude weduwe hem soms te lijf gaan? Zou de overledene weer tot leven komen? En erger nog, dit gedoe kostte hem waardevolle campagnetijd.

Ze kon het toch niet van hem winnen en de man ging tekeer alsof hij de president zelf was, al zou de meerderheid van de kiezers, onder wie ook Michelle, hem onmiddellijk de deur wijzen.

Bij wijze van compromis vroeg Michelle twee minuten tijd om de rouwkamer te doorzoeken. Die kreeg ze en ze stuurde haar mannen naar binnen. Ze was woedend over het verlies van deze slag, maar beseftte ook dat ze haar kruid droog moest houden voor de werkelijk belangrijke kwesties.

Twee minuten later kwamen haar mannen naar buiten en meldden dat alles oké was. Er was maar één in- en uitgang. Geen vensters. De oude dame en de overledene waren de enige aanwezigen. Niet perfect, maar goed genoeg. Michelle knikte naar de kandidaat. Bruno mocht zijn privé-moment met de overledene hebben, en daarna konden ze hier weg.

In de rouwkamer deed Bruno de deur achter zich dicht en liep naar de open kist. Er stond een andere kist tegen de achterwand; die was ook open, maar leeg. Hij stond op een verhoogd platform waar een wit laken omheen was gehangen en waar tot op borsthoogte prachtige bloemen omheen waren gelegd. Bruno bewees het lichaam dat daarin lag de laatste eer, mompelde 'Tot ziens, Bill', en liep toen naar de weduwe, die weer in haar stoel was gaan zitten. Hij knielde voor haar neer en pakte voorzichtig een van haar handen vast.

'Het spijt me heel erg voor je, Mildred. Hij was een goed mens.'

De weduwe keek naar hem op vanachter haar sluier, glimlachte, en sloeg toen haar ogen weer neer. De uitdrukking op Bruno's gezicht veranderde en hoewel hij niet bang hoefde te zijn dat de enige andere aanwezige zou meeluisteren, keek hij toch snel om zich heen. 'Je zei dat je me nog ergens over wilde spreken. Onder vier ogen.'

'Ja,' zei de weduwe heel zachtjes.

'Ik heb maar weinig tijd, Mildred. Wat is er?'

Bij wijze van antwoord legde ze een hand op zijn wang. Toen raakten haar vingers zijn nek. Bruno's gezicht vertrok toen hij een scherpe prik voelde en hij zakte bewusteloos in elkaar.

Michelle ijsbeerde door de gang. Ze keek telkens weer op haar horloge en luisterde naar de sombere muziek die zachtjes door het gebouw galmde. Als je al niet verdrietig, gedeprimeerd of misschien zelfs suïcidaal was voordat je hier binnenkwam, dan werd je het wel na vijf minuten van deze geestdodende troep. Ze was razend dat Bruno de deur had dichtgedaan, maar had besloten er maar niet moeilijk over te doen. Je werd niet geacht degene die je moest beschermen ook maar even uit het oog te verliezen, maar in de praktijk was het negeren van de voorschriften soms onontkoombaar. Toch keek ze een van haar manschappen aan en vroeg voor de vijfde keer: 'Weet je zeker dat die kamer clean was?' Hij knikte.

Nadat ze nog even had gewacht, liep ze naar de deur en klopte aan. 'Meneer Bruno? We moeten er weer eens vandoor. Meneer?' Nog steeds geen antwoord en Michelle slaakte een nauwelijks hoorbare zucht. Ze wist dat de andere agenten van haar detachement, die zonder uitzondering meer dienstjaren hadden dan zijzelf, nu aandachtig stonden te kijken hoe ze zich hield. Er waren ongeveer 2.400 veldagenten, maar slechts 7 procent van hen bestond uit vrouwen en niet meer dan een heel klein deel van die vrouwen had een functie van ook maar enig gezag. Nee, het viel niet mee.

Ze klopte nog eens. 'Meneer?' Er verstreken opnieuw een paar seconden en Michelle voelde hoe haar maagspieren zich spannen. Ze morrelde aan de deurknop en keek vol ongeloof op. 'Hij zit op slot.'

Een andere agent staarde haar verbluft aan. De man stond duidelijk net zo perplex als zij. 'Dan moet hij die zelf op slot hebben gedaan.'

'Meneer Bruno, alles goed?' Ze wachtte even. 'Meneer, als u geen antwoord geeft komen we binnen.'

'Eén minuutje!' Het was Bruno's stem. Die was onmiskenbaar.

'Goed, meneer, maar we moeten nu echt gaan.'

Er gingen nog eens twee minuten voorbij. Ze schudde het hoofd en klopte opnieuw aan. Geen reactie. 'Meneer, we zijn al te laat.' Snel keek ze even naar Bruno's chef-staf. 'Fred, wil jij het eens proberen?'

Dickers en zij hadden een goede zakelijke verstandhouding, waarin ze beiden rekening hielden met de belangen van de ander. Omdat de leider van het detachement lijfwachten en de chef-staf van de kandidaat twintig uur per dag in elkaars gezelschap verkeerden, moesten ze op zijn minst redelijk met elkaar overweg kunnen om alles een beetje te laten werken. Ze hadden nog steeds vele meningsverschillen, maar op dit punt waren ze het volkomen eens.

Dickers knikte en riep: 'John, Fred hier. We moeten nu echt weg. We liggen ver achter op schema.' Hij klopte op de deur. 'John? Hoor je me?'

Opnieuw voelde Michelle haar maagspieren samentrekken. Er was hier iets niet in de haak. Ze gebaarde dat Dickers bij de deur weg moest gaan en klopte nog eens. 'Meneer Bruno, waarom hebt u de deur dichtgedaan?' Geen antwoord. Er verscheen een druppel zweet op Michelles voorhoofd. Ze aarzelde, dacht snel na en riep toen luid: 'Meneer! Uw vrouw is aan de lijn. Een van uw kinderen heeft een ernstig ongeluk gehad.'

De reactie deed een rilling over haar rug lopen.

'Moment!'

'Forceren!' blafte ze tegen de andere agenten. 'Forceren die deur!'

Ze beukten met hun schouders tegen de deur, één keer, twee keer, totdat die bezweek en ze de kamer in holden.

Een kamer die op een overleden man na volkomen leeg was.

Er was net een begrafenisstoet vertrokken. De korte stoet, niet meer dan een stuk of tien auto's, reed nu over de met bomen omzoomde oprijlaan. Voordat de laatste auto uit het zicht was verdwenen, kwamen Michelle en haar team al door de vooringang naar buiten hollen. Snel verspreidden haar manschappen zich in alle richtingen over het terrein.

'Sluit de hele omgeving af,' riep ze naar de agenten die bij Bruno's auto-colonne stonden te wachten. Ze scheurden weg om te doen wat ze had gezegd. 'Ik heb versterkingen nodig,' zei ze in haar walkietalkie. 'Het maakt niet uit waar je ze vandaan haalt, maar zorg dat ze hier komen. Nu! En bel de FBI.' Ingespannen tuurde ze naar de achterkant van de laatste auto van de begrafenisstoet. Dit ging een aantal mensen de kop kosten. Dit ging háár de kop kosten. Maar op dit moment wilde ze alleen maar John Bruno terug zien te vinden. Bij voorkeur levend.

Ze zag verslaggevers en journalisten uit de mediatrucks stromen. Ondanks de mooie foto die het zou hebben opgeleverd en de smeebeden van Fred Dickers had Bruno deze keer eens wat lef getoond en de persmensen geen toestemming gegeven aanwezig te zijn bij zijn bezoek aan het rouwcentrum. Dat was niet goed gevallen en nu ze een verhaal roken dat veel belangrijker was dan een presidentskandidaat die een oude vriend de laatste eer ging bewijzen, braken ze los met alle journalistieke kracht die ze maar in zich hadden.

Voordat ze haar hadden bereikt, pakte Michelle een agent in uniform bij de arm, die naar haar toe was komen hollen en nu kennelijk op instructies stond te wachten.

Ze wees naar de weg. 'Ben jij de beveiligingsman hier?' Hij knikte. Zijn ogen waren groot van schrik en hij zag lijkleek; het leek wel of hij elk ogenblik kon flauwvallen of het in zijn broek kon doen. 'Voor wie is die begrafenisstoet?'

'Harvey Killebrew. Ze brengen hem naar de Memorial Gardens.'

'Hou ze tegen.'

De man keek haar met een dom gezicht aan. 'Tegenhouden?'

‘Er is iemand ontvoerd. En dat...’ Ze wees naar de stoet. ‘... zou wel eens een heel goede manier kunnen zijn om hem van het terrein af te krijgen. Denk je ook niet?’

‘Oké,’ zei hij langzaam. ‘Ja, ja.’

‘Doorzoek alle auto’s en vooral de lijkwagen. Begrepen?’

‘De lijkwagen? Maar mevrouw, daar ligt Harvey in.’

Michelle keek eens goed naar zijn uniform. Het was iemand van een particuliere bewakingsdienst. Ze kon echter nu niet al te kieskeurig zijn. Ze keek even naar zijn naamplaatje en zei toen, heel zachtjes: ‘Bewaker Simmons? Hoe lang ben je al actief in het... beveiligingswezen?’

‘Ongeveer een maand, mevrouw. Maar ik heb een wapenvergunning. Ik jaag al sinds mijn achtste. Ik schiet zelfs de vleugeltjes nog van een muskiet.’

‘Mooi.’ Een maand. Hij zag eruit alsof het nog veel minder was. ‘Oké, Simmons, luister goed. Volgens mij is de ontvoerde waarschijnlijk buiten bewustzijn. En een lijkwagen zou een prachtige manier zijn om een bewusteloos iemand te vervoeren. Denk je ook niet?’ Hij knikte. Kennelijk begon het nu eindelijk tot hem door te dringen wat ze bedoelde. Ze trok een boos gezicht en haar stem klonk nu even hard en dreigend als het knallen van een pistool. ‘Schiet op dan! Hou die stoet tegen en laat alle auto’s doorzoeken.’

Simmons ging ervandoor alsof de duivel hem op de hielen zat. Michelle stuurde een paar van haar eigen manschappen achter hem aan om toezicht te houden op de operatie en waar nodig assistentie te verlenen, en gaf de rest opdracht om het uitvaartcentrum grondig uit te kammen. Het was niet helemaal uitgesloten dat Bruno zich nog ergens in het gebouw bevond. Daarna drong ze zich door de menigte journalisten en fotografen en liep het uitvaartcentrum weer binnen om een plek te zoeken waar ze haar commandocentrum kon inrichten. Toen ze die had gevonden, keek ze even op de kaarten van de omgeving en ze wist daarna met veel bellen te regelen dat er een kordon met een straal van anderhalve kilometer rondom het uitvaartcentrum zou worden gelegd. Vervolgens voerde ze een gesprek waar ze helemaal geen zin in had, maar dat ze wel móést voeren. Ze belde haar superieuren en sprak de woorden die haar daarna voor altijd zouden blijven aankleven en die haar carrière bij de Secret Service zouden verwoesten.

‘Met agente Michelle Maxwell, detachementleider voor John Bruno. Ik meld hierbij dat we... dat ik de kandidaat ben kwijtgeraakt. Kennelijk is hij ontvoerd. We zijn naar hem op zoek en er is contact opgenomen met de gemeentepolitie en de FBI.’ Ze voelde de bijl al in haar nek.

Omdat ze toch niet veel anders meer te doen had, sloot ze zich daarna aan bij het team dat inmiddels het hele uitvaartcentrum binnenstebuiten aan het keren was. Het zou daarbij op zijn best grote moeite kosten om op de

plek van het misdrijf niets aan te raken. Ze mochten het FBI-onderzoek niet hinderen maar werden toch ook verondersteld naar de vermiste politicus te zoeken.

In de rouwkamer waar Bruno was verdwenen, stapte Michelle naar een van de agenten toe die het vertrek hadden doorzocht voordat de kandidaat naar binnen was gegaan. 'Hoe heeft dit verdomme kunnen gebeuren?' vroeg ze op hoge toon.

De man was een oudgediende, een goede agent. Hij schudde vol ongeloof het hoofd. 'Er was echt niets te vinden, Mick. Die plek was clean.'

Op haar werk werd Michelle vaak Mick genoemd. Zo klonk het net of ze een van de jongens was en ze had schoorvoetend moeten toegeven dat het in haar voordeel werkte.

'Heb je de treurende weduwe al ondervraagd?'

Hij wierp haar een sceptische blik toe. 'Wát? Een oude vrouw een derdegraadsverhoor afnemen terwijl haar overleden echtgenoot anderhalve meter naast haar in zijn kist ligt? We hebben even in haar tasje gekeken, maar ik had niet het gevoel dat uitgebreid fouilleren hier nou op zijn plek was.' En na een korte stilte voegde hij daaraan toe: 'We hadden maar twee minuten. Je gaat me toch niet vertellen dat je iemand kent die deze kamer wél binnen twee minuten grondig had kunnen doorzoeken?'

Michelles gezicht verstrakte toen het tot haar doordrong wat de man zojuist had gezegd. Iedereen zou er nu op uit zijn om zich in te dekken en zijn federale overheidspensioen te redden. Achteraf gezien was het eigenlijk heel dom geweest om hun maar twee minuten te geven. Ze voelde aan de deurknop. Er was met het slot geknoeid, zodat de deur automatisch in het slot viel als hij werd dichtgedaan.

Terwijl haar echtgenoot anderhalve meter naast haar in zijn kist ligt? Ze keek naar de koperkleurige kist. De directeur van het uitvaartcentrum werd erbij geroepen. Hij zag nu nog bleker dan zelfs een directeur van een uitvaartcentrum hoorde te zijn. Michelle vroeg hem of het lijk in de kist werkelijk dat van Bill Martin was. Dat was zo, zei de man.

'En u weet zeker dat de vrouw die hier zat Martins weduwe was?'

'Welke vrouw bedoelt u?'

'Er zat hier een vrouw. Ze was helemaal in het zwart.'

'Ik weet niet of dat mevrouw Martin was. Ik heb haar niet zien binnenkomen.'

'Ik moet het telefoonnummer van mevrouw Martin hebben. En niemand die hier werkt mag het terrein verlaten voordat de FBI ter plekke is en zijn onderzoek heeft afgerond. Begrepen?'

De man werd zo mogelijk nog bleker. 'De FBI?'

Michelle zei dat hij wel kon gaan. Daarna keek ze eerst aandachtig naar de

kist en vervolgens naar de vloer daarvoor. Ze ging op haar hurken zitten en raapte de gevallen rozenblaadjes op. Terwijl ze daarmee bezig was, bevonden haar ogen zich op dezelfde hoogte als de franje om de onderrand van de kist. Ze stak haar hand over de bloemen heen en nadat ze voorzichtig de stof opzij had getrokken, werd er een plaat hout zichtbaar. Ze tikte erop en hoorde dat er een holte achter zat. Met plastic handschoenen aan tilde ze samen met een andere agent een van de houten platen op, zodat er een ruimte zichtbaar werd waarin zich gemakkelijk een volwassene kon schuilhouden. Michelle kon alleen maar het hoofd schudden. Ze had dit echt in alle opzichten verknoeid.

Een van haar manschappen kwam naar haar toe met een apparaatje dat in een plastic zakje voor bewijsmateriaal was gestopt. ‘Een soort digitale recorder,’ meldde hij.

‘Hebben ze die gebruikt om ons Bruno’s stem te laten horen?’

‘Ze moeten ergens een korte opname van hem hebben gemaakt en die hebben ze gebruikt om ons gerust te stellen terwijl zij ervandoor gingen. Ze hebben zeker gedacht dat ‘Eén minuutje!’ op de meeste vragen die we zouden kunnen stellen wel afdoende antwoord zou zijn. Die opmerking van je over Bruno’s kinderen zal voor hen wel een streep door de rekening zijn geweest. Er moet hier ook ergens een microfoontje te vinden zijn.’

Michelle begreep onmiddellijk wat hij bedoelde. ‘Omdat ze ons moesten kunnen horen om die opname te kunnen afspelen toen ik dat riep?’

‘Juist.’ Hij wees naar het gordijn voor de tegenoverliggende muur, dat nu gedeeltelijk open was getrokken. ‘Er zit daar een deur. En achter die muur loopt een gang.’

‘Zo zijn ze dus naar buiten gekomen.’ Ze gaf hem het plastic zakje terug. ‘Leg dit apparaat terug op de plek waar je het hebt gevonden. Ik wil niet dat de FBI me ook nog eens uitgebreid de les gaat lezen omdat er op de plek van het misdrijf bewijsmateriaal is aangeraakt.’

‘Er moet een worsteling zijn geweest. Het verbaast me dat we niets hebben gehoord,’ zei de agent.

‘Hoe hadden we nou iets kunnen horen met die ellendige doodsmuziek overal?’ snauwde ze.

Samen met de agent liep ze de gang door. De brancard en de lege kist stonden aan het eind van de gang, bij een deur in de achtergevel van het gebouw die uitkwam op een plek die door een meer dan 2 meter hoge bakstenen muur van alle andere deuren in de achtergevel werd gescheiden. Ze liepen terug naar de rouwkamer, riepen de directeur van het uitvaartcentrum bij zich en lieten hem de deur zien.

De man keek alsof hij water zag branden. ‘Ik wist helemaal niet dat daar een deur zat.’

‘Wist u niet dat daar een deur zat?’ herhaalde Michelle ongelovig.

‘We zitten hier nog maar een paar jaar. Het enige uitvaartcentrum hier in de omgeving stopte ermee, en het gebouw daarvan konden we niet gebruiken omdat het onbewoonbaar was verklaard. Dit gebouw is voor een heleboel dingen gebruikt voordat het een uitvaartcentrum werd. De huidige eigenaren hebben er maar weinig aan verbouwd. Aan deze rouwkamers is zelfs nauwelijks iets veranderd. Ik had geen idee dat er daar een deur of een gang zat.’

‘Nou, iemand heeft dat toch wel degelijk geweten,’ zei ze bot. ‘Aan het eind van die gang zit een deur die uitkomt op het terrein achter het gebouw. U wilt toch niet beweren dat u daar ook geen weet van had?’

‘Dat deel van het terrein wordt gebruikt als opslagplaats en is vanuit het gebouw via verschillende deuren te bereiken,’ zei de man.

‘Hebt u daar eerder op de dag een auto zien staan?’

‘Nee, maar ik kom daar ook nooit.’

‘Heeft iemand anders iets gezien?’

‘Dat moet ik navragen.’

‘Nee, dat trek ik zelf wel na.’

‘Ik kan u verzekeren dat dit een heel keurige zaak is.’

‘U hebt hier geheime gangen en achteruitgangen waarvan u nog nooit hebt gehoord. Maakt u zich dan geen zorgen over inbrekers?’

Hij wierp haar een nietszeggende blik toe en schudde toen van nee. ‘Dit is de grote stad niet. Ernstige misdrijven komen hier niet voor.’

‘Tot nu toe dan. Hebt u het telefoonnummer van mevrouw Martin opgezocht?’

Hij gaf het haar en ze belden het. Er werd niet opgenomen.

Daarna bleef Michelle even alleen achter. Ze stond in het midden van de kamer. Al die jaren van hard werken, al die keren dat ze telkens weer had moeten bewijzen dat ze voor haar taak berekend was... dat was nu allemaal voor niets geweest. Ze had niet eens de troost dat ze tussen de moordenaar en zijn doelwit in was gesprongen. Michelle Maxwell maakte nu geen deel meer uit van het heden, maar van de geschiedenis. En bij de Secret Service had ze nu ook haar langste tijd wel gehad. Haar carrière kon ze op haar buik schrijven.